

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 4235/18
18.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А. М. из Сирије, кога заступа Радош Ђуровић, правник невладине организације Центра за заштиту и помоћ тражиоцима азила, Београд, Симе Игуманова број 14, против тужене Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења број: Аж-29-1/17 од 22.11.2017. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.05.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил Републике Србије, број: Аж-29-1/17 од 22.11.2017. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Дирекције полиције – Управе граничне полиције – Канцеларије за азил број 26-1441/17 од 05.09.2017. године. Решењем првостепеног органа број 26-1441/17 од 05.09.2017. године, одбијен је, као неоснован, приговор Радоша Ђуровића, поднет Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Дирекцији полиције, Управи граничне полиције, због непредузимања управне радње – регистрације лица које тражи азил, А. М.-а, држављанина Сирије.

Тужбом поднетом Управном суду дана 13.03.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права. Наводи да је изрека првостепеног решења нејасна и неразумљива, а што није отклоњено ни у поступку по жалби. С тим у вези указује да је диспозитивом првостепеног решења

одбијен приговор Радоша Ђуровића, који није странка у поступку већ пуномоћник подносиоца приговора овде тужиоца, при чему није наведено његово својство у поступку, због чега се не може утврдити ко је странка у поступку о чијем приговору се одлучивало, а што је супротно одредби члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку. Даље наводи да је тужилац, након што је изразио намеру за азил и добио Потврду о израженој намери да се тражи азил бр. 114/2017/2017, упућен да се јави у Центар за азил Сјеница, односно због попуњености капацитета у ПЦ Пирот, у року од 72 сата, при чему није јасно шта се под ПЦ Пирот подразумева, те како су наведена два одредишта, остало је нејасно у који Центар треба да се јави. Указује да потврда није преведена, а у проведеном поступку му нису објашњена права и обавезе, последице пропуштања, нити је поучен да има право на бесплатну правну помоћ и да се може обратити некој од специјализованих невладиних организација, која пружа правну помоћ тражиоцима азила, што је све супротно члану 10. Закона о азилу. Како није разумео налог из Потврде, није се јавио центру за азил, односно прихватном центру, већ је остао у Београду, а тек након контакта са невладином организацијом Центара за заштиту и помоћ тражиоцима азила, дана 30.06.2017. године поднео је захтев за регистрацију и омогућавање подношења захтева за азил, где је доставио своју адресу боравака и јасно навео оправдане разлоге за непоступање по налогу из Потврде - недостатак материјалних средстава, приступи информацијама и правној помоћи и бесплатном преводиоцу. Даље наводи да му је решењем надлежног органа од 17.07.2017. године отказан боравак и наложено протеривање у року од пет дана, које је решењем Управног суда одложено до доношења одлуке суда у предмету У 16029/17. Указује да је погрешан закључак туженог органа да није био доступан државним органима, због чега Канцеларија за азил није могла да предузме службене радње и проведе поступак регистрације. Наводи да одредба члана 22. став 2. Закона о азилу, на коју су се управни органи позвали, не предвиђа никакве санкције нити ограничење права на уточиште, због чега сматра да нема разлога да се тужиоцу не призна право на уточиште, при чему је право на азил гарантовано Уставом и међународним конвенцијама. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења, указујући на поступак проведен пред органом управе, као и то да је јасно ко је странка у поступку, имајући у виду одредбу члана 49. став 4. Закона о општем управном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 18/16), којом је прописано да радње које предузме пуномоћник у границама пуномоћја имају правно дејство као да их је предузела сама странка. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је тужени одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење, јер је на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио одредбу члана 22. став 2. Закона о азилу ("Сл.гласник РС" бр. 109/07). Ценећи наводе жалбе, тужени је навео да су неосновани жалбени наводи да је изрека ожалбеног решења нејасна и неразумљива, и да није јасно ко је странка у поступку и о чијем приговору се одлучивало. Ово јер је тужилац дана 13.06.2017. године потписао пуномоћје, којим овлашћује службенике НБО " Центар за заштиту и помоћ тражиоцима азила ", између осталих и Радоша Ђуровића, да га заступа и брани у свим поступцима, а како је као подносилац приговора поднетог дана 30.06.2017. године због непредузимања управне радње – регистрације лице које тражи азил, потписан Радош Ђуровић, пуномоћник подносиоца приговора, имајући у виду одредбу члана 49. став 4. Закона о општем управном поступку, то је по мишљењу туженог, Канцеларија за азил поступила у потпуности у складу са Законом о општем управном поступку. Тужени је навео и то да је и у уводу ожалбеног решења наведено да Канцеларија за азил поступа по приговору пуномоћника подносиоца захтева за азил, Радоша Ђуровића, који заступа тужиоца, тако да је по мишљењу туженог јасно ко је пуномоћник, ко странка у поступку и по чијем се приговору одлучивало.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о азилу ("Сл.гласник РС" бр. 109/07), прописано је да се у погледу основних начела и услова за стицање и разлога за престанак права на азил, основних права и обавеза лица која траже азил, избеглица и лица којима је додељен други облик заштите предвиђен овим законом, као и поступка азила, примењују одредбе овог закона, а ставом 2. истог члана да се на питања поступка азила која нису уређена овим законом примењују прописи којима је уређен општи управни поступак.

Решавајући о поднетој тужби, а ценећи наводе тужбе и доказе садржане у списима предмета, суд налази да основано тужилац тужбом указује на незаконитост оспореног решења и неправилност поступка у коме је исто донето.

Наиме, увидом у списе предмета суд је утврдио да је поступак пред управним органом покренут захтевом, односно приговором подносиоца А.М. због непредузимања управне радње – регистрације лица које тражи азил, по захтеву истог лица, који је у име подносиоца потписао пуномоћник Радош Ђуровић. Одлучујући по поднетом приговору, првостепени орган је донео ожалбено решење у којем је у уводу наведено да се исто доноси по приговору пуномоћника подносиоца захтева за азил Радоша Ђуровића, док је у диспозитиву као најзначајнијем делу управног акта у коме је садржана одлука органа и којим се одлучује о праву, обавези или правном интересу странке у поступку, наведено да се одбија приговор Радоша Ђуровића. Надаље из образложења првостепеног решења произлази да се разлози у вези са донетом одлуком односе на непоступање другог лица – А. М. у поступку по захтеву за регистрацију.

Код напред наведеног, Управни суд налази да су у поступку доношења првостепеног решења учињене повреде правила поступка из чл. 44. ст. 1., 136. ст. 1. и 141. ст. 3. и 4. Закона о општем управном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 18/16), које је тужени орган био дужан да отклони у поступку по жалби, а што није учињено, на који

начин је тужени орган и сам повредио одредбу члана 171. став 2. Закона о општем управном поступку, сагласно којој ако из диспозитива решења није јасно како је ствар решена и ко је странка у управном поступку о чијем праву је диспозитивом одлучено или ако је у диспозитиву садржана одлука другачије садржине од оне која произилази из образложења тог решења, постоји обавеза другостепеног органа да утврђене недостатке отклони било сам или преко првостепеног органа.

Код напред наведеног, суд налази да нису основани и на закону утемељени наводи туженог дати у образложењу оспореног решења да је првостепени орган доносећи ожалбено решење поступио у потпуности у складу са Законом о општем управном поступку, а све позивајући се на одредбу члана 49. став 7. истог закона, којим је уређено питање пуномоћника и односи пуномоћника и странке.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца Управни суд је на основу чл. 40. ст. 2. и 42. ст. 1. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

У поновном поступку тужени је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди у року и на начин прописаним одредбом члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 18.05.2018. године, 17 У 4235/18

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић